

Άλλο η κρίση κι' άλλο η κατάκριση! (Μ.

Επειδή

ο Κύριος άλλοτε μεν λέγει: «Μην κατακρίνετε και δεν θα κατακριθείτε από το Θεό», άλλοτε δε προστάζει να κρίνουμε δίκαια «Μη κρίνετε κατ' όψιν, αλλά την δικαίαν κρίσιν κρίνετε»(Ιω. 7,24), συνάγεται ότι δεν απαγορεύεται εξολοκλήρου να κρίνουμε, αλλά διδασκόμαστε ότι η μία κρίση από την άλλη είναι διαφορετική.

Ο Απόστολος Παύλος μας έδειξε καθαρά σε ποιές περιπτώσεις πρέπει να κρίνουμε και σε ποιές όχι.

Γιατί ως προς εκείνα μεν που ανήκουν στη διάκριση του καθενός και δεν διατάσσονται από τη Γραφή είπε: «Συ λοιπόν γιατί κατακρίνεις τον αδελφό σου;» (Ρωμ. 14,10), και «Ας μην κατακρίνουμε πλέον ο ένας τον άλλον» (Ρωμ. 14,13).

Ως προς εκείνα δε που δυσαρεστούν το Θεό, καταδίκασε εκείνους που δεν κρίνουν και ο ίδιος διατύπωσε την κρίση του με τα έξης λόγια: «Γιατί εγώ, αν και είμαι απών σωματικά, είμαι όμως παρών ανάμεσα σας με το πνεύμα μου, έχω πλέον κρίνει και καταδικάσει, σαν να ήμουν παρών, αυτόν που έχει διαπράξει τη φοβερή

αυτή αμαρτία (να συζεί με τη μητριά του). Να συναχθείτε λοιπόν στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού όλοι σας και σεις και το πνεύμα μου μαζί με τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να παραδώσουμε αυτόν τον άνθρωπο στο σατανά (με την αποκοπή του από την Εκκλησία), για να τιμωρηθεί σκληρά το σώμα του, ώστε να σωθεί η ψυχή του κατά την ημέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α Κορ.5,3-5).

Συνεπώς, αν κάτι ανήκει στη δική μας διάκριση η είναι αμφίβολο, δεν πρέπει να κρίνουμε γι' αυτό τον αδελφό, σύμφωνα με το λόγο του Αποστόλου Παύλου που αναφέρεται σ' εκείνα που αγνοούμε: «Ὡστε μη σπεύδετε να κάνετε κρίσεις πρόωρα, έως ότου έλθει ο Κύριος, που θα φωτίσει και θα αποκαλύψει όσα είναι κρυμμένα στο σκοτάδι και θα φανερώσει τις επιθυμίες των καρδιών» (Α' Κορ.4,5).

Είναι δε απαραίτητη ανάγκη να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα του Θεού, για να μη δεχθεί μαζί με τον ένοχο κι εκείνος που σιωπά (και δεν διαμαρτύρεται) την οργή του Θεού, εκτός εάν, επειδή κάνει τα ίδια με τον κατηγορούμενο, δεν έχει παρρησία να κρίνει τον αδελφό του (τον πλησίον), ακούγοντας τον Κύριο που λέγει: «βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα δεις καθαρά, ώστε να βγάλεις (με προσοχή και αγάπη) το αχυράκι από το μάτι του αδελφού σου» (Ματθ.7,5).

Σε δύο περιπτώσεις κατά τη γνώμη μου, επιτρέπεται να πούμε κάτι κακό για κάποιον: Όταν υπάρχει ανάγκη να συσκεφτεί κανείς με άλλους πεπειραμένους πως θα διορθωθεί εκείνος που αμάρτησε, κι' όταν χρειαστεί να προφυλάξουμε εκείνους που από άγνοια μπορούν πολλές φορές να συναναστραφούν με κάποιον κακό, σαν να ήταν καλός. Γιατί ο απόστολος Παύλος παρήγγειλε να μη συναναστρέφεται κανείς με ανθρώπους τέτοιου είδους (Β' Θεσ. 3,14), για να μη δεχθεί κάποτε αγχόνη στην ψυχή του.

Δηλαδή να κάνουμε αυτό που βρίσκουμε ακριβώς, ο,τι έκαμε ο ίδιος Απόστολος γράφοντας στον Τιμόθεο: «Αλέξανδρος ο χαλκουργός μου προξένησε πολλά κακά. Απ' αυτόν να φυλάγεσαι και συ, γιατί εναντιώθηκε πολύ στο κήρυγμά μου» (Β Τιμ.4,14).

Εάν λοιπόν δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη, σαν την παραπάνω, εκείνος που κατακρίνει με σκοπό να συκοφαντήσει και να διασύρει, είναι επικριτής, ακόμη κι' όταν είναι αληθινό αυτό που λέγει.

(Μ. Βασιλείου, «ΟΡΟΙ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ»)

Πηγή: hristospanagia.blogspot.gr